

Sărbătoarea corturilor este produsul Zilei ispășirii

21 decembrie 2008

Gili Cârstea

Confuzia cu privire la scopul și rolul Templului de la Ierusalim a umbrat semnificațiile complexe ale altor componente ale serviciului ceremonial, în care sunt oglindite marile realități ale planului de mântuire.

Când înțelegem că Templul era o pildă despre scopul etern al lui Dumnezeu de a locui în „fiecare ființă creată,” toate celelalte elemente ale serviciului ceremonial apar într-o nouă lumină, și completează modelul care a fost prezentat lui Moise pe munte.

Un exemplu este Sărbătoarea Corturilor. Aceasta avea loc la cinci zile după Ziua Ispășirii, și dura șapte zile. Luna a șaptea din calendarul iudaic, numită Tishri, corespunde perioadei septembrie-octombrie din calendarul nostru. Ziua Ispășirii avea loc în ziua a zecea a lunii a șaptea, iar Sărbătoarea Corturilor în ziua a cincisprezecea. Deși perioadele de timp sunt importante – iar 22 octombrie este plin de semnificații, ca și desfășurarea sesiunii CG din 1888 exact în această perioadă – ne referim aici mai mult la semnificațiile spirituale ale acestei sărbători.

La cinci zile după Ziua Ispășirii, poporul era chemat la marea și ultima sărbătoare a anului, un prilej de bucurie pentru tot ce făcuse Domnul pentru ei în acel an. Recoltele erau deja strânse de pe câmp, poporul fusese curățit de întinarea păcatului acumulată asupra Sanctuarului, toate grijile și problemele erau date uitării.

Dar care este explicația faptului că în aceste șapte zile li se cerea să locuiască în corturi făcute din ramuri de palmier sau salcie? De ce nu puteau sărbători în casele lor, așa cum se obișnuia cu alte ocazii?

Când înțelegem corect rolul Templului, în contextul mai larg al planului de mântuire, imediat Sărbătoarea Corturilor capătă sens și clarifică marile teme ale acțiunilor lui Dumnezeu pentru restaurarea poporului Său din ultima generație.

Fiecare ființă creată este un cort, o locuință a Creatorului, un locaș al lui Dumnezeu prin Duhul. Adam și Eva s-au alăturat rebeliunii lui Satana și au refuzat scopul lui Dumnezeu în creațiune. Nu au vrut să fie un cort pentru Creatorul, crezând minciuna că această ordine universală ar fi o piedică în dezvoltarea lor către dumnezeire, „dreptul lor prin naștere,” cum zicea heruvimul apostaziat.

Planul de mântuire, deci, trebuie să repare această breșă produsă în împărăția neprihănirii, aducându-i pe oameni înapoi la poziția lor de corturi, temple sfinte ale lui Dumnezeu.

Serviciul ceremonial, prezentat lui Moise pe munte, era o reprezentare metaforică a lucrării prin care Dumnezeu repară, restaurează, curățește Sanctuarul. Dumnezeu și omenirea, despărțiți de păcat, sunt puși din nou împreună, cele două naturi – umană și divină – sunt „împăcate,” în sensul că sunt din nou unite.

Prima acțiune majoră a lui Dumnezeu în acest plan oglindit de sistemul ceremonial a fost Omul Isus Hristos. Pentru prima oară de la căderea lui Adam, pe pământ trăia o ființă umană în care scopul lui Dumnezeu era realizat – natura umană era părtașă de natură divină. „Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine” (2 Cor 5:19). Omenescul era împăcat cu divinul, adică templul sufletului era din nou ocupat de Șekina; Dumnezeu Se întorsese în locuința Lui de drept, în cortul părăsit în Eden.

În prima Lui confruntare cu liderii poporului ales, Hristos a clarificat fără dubii că bătălia nu are de-a face cu clădirea la care iudeii priveau cu atâta mândrie, că adevăratul Templu al lui Dumnezeu este trupul Său.

Hristos este Modelul pentru poporul Său. Scopul etern al lui Dumnezeu trebuie realizat, și va fi realizat, în toți cei care înțeleg și acceptă această ordine a creațiunii. Ea este temelia guvernării divine pentru o societate care dorește să trăiască în neprihănire.

În acest context, Sărbătoarea Corturilor capătă o dimensiune universală. Dumnezeu cheamă biserica la Nuntă, la părtășie cu natura divină, la împlinirea scopului Său etern cu „fiecare ființă creată.”

Unii vor accepta invitația pe care prietenii Împăratului au refuzat-o, și vor veni la Nuntă. Cu ei, Dumnezeu realizează ștergerea păcatelor și unirea cu natura divină. Duhul Sfânt Se întoarce pentru totdeauna în locuința Sa de drept, templul inimii, aducând neprihănirea veșnică pe care a pierdut-o Adam. Ziua Ispășirii își atinge scopul, adică Nunta Mielului. Miresei lui Hristos i s-a dat să se îmbrace cu în subțire, strălucitor și curat, adică haina de lumină pe care o purta Adam ca semn al locuirii Creatorului în el.

În acest moment, Dumnezeu obține o mulțime de „corturi,” de temple ale Duhului, ceea ce declanșează în cer marea Sărbătoare a Corturilor, imensa bucurie văzută și descrisă de Ioan:

„Și cei douăzeci și patru de bătrâni și cele patru făpturi vii s-au aruncat la pământ și s-au închinat lui Dumnezeu, care ședea pe scaunul de domnie. Și au zis: „Amin! Aleluia!” Și din scaunul de domnie a ieșit un glas, care zicea: „Lăudați pe Dumnezeul nostru, toți robii Lui, voi care vă temeți de El, mici și mari!” Și am auzit, ca un glas de gloată multă, ca vuietul unor ape multe, ca bubuitul unor tunete

puternice, care zicea: „Aleluia! Domnul, Dumnezeu nostru Cel Atotputernic, a început să împărătească. Să ne bucurăm, să ne veselim, și să-I dăm slavă! Căci a venit nunta Mielului; soția Lui s-a pregătit, și i s-a dat să se îmbrace cu in subțire, strălucitor, și curat” - Inul subțire sunt faptele neprihănite ale sfinților” (Apoc 19:4-8).

Aceasta este marea bucurie a Sărbătorii Corturilor. După mii de ani de conflict și controversă cu taina nelegiurii, Dumnezeu a reușit să curățească Sanctuarul, să obțină „corturile” mărturiei prin care numele Său va fi sfințit sub ochii oamenilor (Eze 36:23). Biserica a fost făcută finalizarea întrupării lui Hristos, descoperirea tainei lui Dumnezeu.

Marea bucurie a Sărbătorii Corturilor descrisă de Ioan, și care se află încă în viitor, nu poate avea loc atâta timp cât biserica nu își înțelege destinul înalt la care este chemată, nu crede că Ziua Ispășirii pregătește „corturi” pentru Dumnezeul nostru, și nu primește invitația la Nuntă.

Fără Ziua Ispășirii și Sărbătoarea Corturilor nu există a doua venire a lui Hristos, deoarece „Dumnezeul nostru cel Atotputernic” nu poate începe să împărătească până nu are loc curățirea Sanctuarului din Ziua Ispășirii finale.

Înțelegem noi rolul determinant pe care Mireasa lui Hristos îl ocupă în ecuația mării controversate?
